

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **E.V.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o invalidní důchod, o žalobě proti rozhodnutí č.j. I. a č. II., obě vydaná 3.7.2009 pod č.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č. I. ze dne 3.7.2009 žalovaná přiznala žalobci starobní důchod od 18.9.2003 podle ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění ve výši 2.080,-Kč měsíčně. Ve výroku rozhodnutí pak uvedla, že náležitosti od 1.5.2004 viz rozhodnutí č. II.

Rozhodnutím č. II. z 3.7.2009 žalovaná upravila žalobci starobní důchod od 1.5.2004 podle čl. 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 s přihlédnutím k čl. 118 Nařízení Rady (EHS) 574/72 starobní důchod, který činí 2.578,-Kč. Ve výroku rozhodnutí pak uvedla zvyšovací akce důchodu podle příslušných vládních nařízení.

Proti těmto rozhodnutím žalobce podal včas žalobu, když s uvedenými rozhodnutími nesouhlasil.

Obsah žaloby:

Proti napadeným rozhodnutím žalobce brojil námitkou, že žalovaný měl vydat pouze rozhodnutí č. I. a přiznat starobní důchod od 18.3.2003 podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v tehdy platném znění, neboť žalobce podmínky tohoto zákonného ustanovení splnil, když dosáhl věku 65-ti let a na území ČR (dřívějšího Československa) odpracoval nejméně 15 let, což prokázal. Dobu odpracování 15 let na území ČR splnil již v roce 1969, když do tohoto roku na území ČR žil a pracoval a ze všech dokladů vyplývá, že dobu minimálně 15-ti let odpracoval. V žádném případě však neměla žalovaná již vydávat rozhodnutí č. II. a v rozhodnutí č. I. odkazovat na náležitosti rozhodnutí č. II. za dobu od 1.5.2004. V žádném případě žalobce nesouhlasil s tím, že od 1.5.2004 byl žalobci upraven starobní důchod podle právních předpisů evropského společenství, neboť žalobce splnil podmínky ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., a měl mu být ČSSZ přiznán pouze důchod podle českých právních předpisů. V žádném případě nemohl souhlasit s tím, aby ČSSZ se obracela na švédského nositele pojištění, s ním komunikovala ohledně důchodových nároků žalobce v ČR, neboť tím ČSSZ žalobce výrazně poškozuje, způsobuje mu velké problémy a dle žalobce se žalovaná nemá vůbec co obracet na švédského nositele pojištění, neboť žalobce požaduje důchod od ČSSZ za odpracovanou dobu na území ČR. Z těchto důvodů se domáhal zrušení rozhodnutí č. I. a č. II. vydané ČSSZ 3.7.2009. Zdůrazňoval zejména to, že nárok na starobní důchod měl v ČR měl již v roce 1969, tedy ještě před vstupem ČR do EU. Vlivem byrokratického jednání mu jeho důchod byl přiznán tak pozdě.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaná uvedla, že vydáním obou rozhodnutí realizovala právní názor Krajského soudu v Brně vysloveného v rozsudku č. j. 41Cad 47/2008 – 59 ze dne 7.1.2009. Uvedla, že až v rámci přezkumného řízení soudního před Krajským soudem v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 41Cad 47/2008 byla prokázána další doba pojištění žalobce, konkrétně doba od 13.11.1961 do 13.1.1962 a od 26.11.1968 do 4.4.1969. Započtením této doby do celkové doby pojištění žalobce získal 15 roků a protože dosáhl věku 65 let, splnil podmínky § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a starobní důchod mu mohl být od 18.9.2003 přiznán, což žalovaná provedla napadeným rozhodnutím označený č. I.

Vzhledem ke skutečnosti, že ČR počínaje dnem 1.5.2004 se stala členem Evropské unie a žalobce ve své žádosti o starobní důchod zmínil, že pobírá starobní důchod ze Švédska, zahájila žalovaná jednání se švédským nositelem pojištění v intencích nařízení a prováděcího nařízení a napadeným rozhodnutím označeným č. II. rozhodla o výši starobního důchodu žalobce k datu 1.5.2004. K námitkám žalobce uvedla, že nikterak nezpochybnila nárok žalobce na starobní důchod ještě před vstupem České republiky do EU, o čemž konečně svědčí i napadené rozhodnutí označené č. I., nicméně současně nemohla žalovaná opomenout koordinační nařízení, která co by členský stát je od 1.5.2004 povinna aplikovat. Žalovaná proto byla povinna oslovit švédského nositele pojištění, ve smyslu čl. 45 Nařízení po něm požadovat přehled doby pojištění získaných žalobcem na švédském území podle švédských

právních předpisů a následně podle čl. 46 Nařízení rozhodnout. V opačném případě by totiž žalovaná porušila jeden z pilířů koordinačního nařízení, a to sčítání dob pojištění.

Mezi žalovanou a žalobcem proběhla velmi aktivní korespondence, kdy se žalovaná snažila co nejpodrobněji danou situaci žalobci vysvětlit. Poukázala zvláště na vysvětlující dopis zpracovaný odborem interního auditu, kontroly a stížností žalované ze dne 29.1.2007, vyčerpávajícím způsobem reagující na dotazy žalobce, zcela totožné s námitkami uplatněnými v žalobě. Z toho důvodu žalovaná na zmíněné podání, které je součástí spisové dokumentace žalobce, v rámci svého vyjádření zcela odkázala.

Uvedla, že žalobci je sice starobní důchod od 18.9.2003 přiznán, jeho výplata však dosud nebyla zahájena, neboť žalobce žalované nepředložil tiskopis „potvrzení o žití“, jak mu ukládá § 116 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., v případě dávky důchodového pojištění vyplácené do ciziny.

S ohledem na výše uvedené trvala na zákonnosti svých rozhodnutí označených č. I. a č. II. a navrhovala zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 4.4.2012. Žalobce se k jednání nedostavil, přestože byl předvoláván na tento termín jednání celkem 3x, doručeno bylo fikcí dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., naposledy v březnu 2012, kdy na vráceném podání (předvolání k jednání) pro žalobce je zaškrtnuto „unclaimed“, což značí, že zásilka nebyla vyžádána a dle shora citovaného zákonného ustanovení, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10-ti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Stejně je pak poštou ve Švédsku na doručování předvolánky k jednání zaškrtnuto „unclaimed“ 10.12.2011.

Krajský soud v Brně, tedy jednal bez přítomnosti žalobce, neboť žalobci bylo řádně dle § 24 odst. 1 správního řádu předvolání k jednání doručeno.

K věci samé pak soud uvádí: Krajský soud v Brně již ve věci věcně rozhodoval jednou 7.1.2009, kdy vydal rozsudek č.j. 41Cad 47/2008 – 59, kterým zrušil rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.10.2007, č. 380 918 410/425, č. I. a č. II., a to pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o rozhodnutí označené tehdy č. I., jedná se o rozhodnutí, kterým zamítla žalovaná žádost žalobce o starobní důchod k 18.9.2003 pro nesplnění podmínek ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění.

Pokud jde o rozhodnutí č. II., tímto rozhodnutím byl žalobci přiznán od 1.5.2004 starobní důchod s přihlédnutím ke švédským dobám pojištění.

Žalobce se domáhal tehdy zrušení obou rozhodnutí. Krajský soud v Brně dle shora citovaného rozsudku obě rozhodnutí zrušil, přičemž z provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalobce k 18.9.2003 15 let pojištění v českém důchodovém pojištění splnil. Krajský soud zavázal žalovanou právním názorem, že k datu 18.9.2003 žalobce splnil podmínky ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., takže k tomuto datu má nárok na starobní důchod dle uvedeného zákonného ustanovení.

Žalovaný pak při vydání rozhodnutí č. I. ze dne 3.7.2009 tento právní názor respektoval, když žalobci skutečně přiznal k datu dosažení věku 65-let, tedy od 18.9.2003 starobní důchod podle ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.

Krajský soud v Brně zjistil z žádosti o důchod, kterou žalobce podal 7.7.2006 (doručeno ČSSZ 18.7.2006), že požaduje přiznání starobního důchodu od 18.9.2003 a v žádosti o důchod uvedl, že pobírá starobní důchod ve Švédsku.

Pokud jde tedy o rozhodnutí označené č. I. vydané 3.7.2009, je to rozhodnutí, ve kterém žalovaná plně respektuje tu skutečnost, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., tedy podle českých právních předpisů, a to k datu 18.9.2003, tedy k dosažení věku 65-ti let.

S takovým to rozhodnutím žalobce souhlasí a nic proti němu by nenamítal, pokud by v něm nebyl odkaz na náležitost starobního důchodu od 1.5.2004 uvedené v rozhodnutí č. II.

Soud dospěl k závěru, že tento nesouhlas není důvodný a není důvodná ani námitka žalobce, že nemělo být vydáno rozhodnutí označené č. II. ze 3.7.2009, dle něhož byl upraven žalobci starobní důchod od 1.5.2004, podle unijních předpisů, konkrétně podle čl. 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 a s přihlédnutím k čl. 118 Nařízení Rady (EHS) 574/72.

Česká správa sociálního zabezpečení, když toto rozhodnutí vydala, postupovala zcela v souladu s platnými právními předpisy, neboť počínaje dnem 1.5.2004 Česká republika vstoupila do Evropské unie. Podle čl. 10 Ústavy ČR, ve znění pozdějších předpisů, platí, že vyhlášení mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Mezinárodní smlouvou je i Smlouva o přistoupení ČR k EU, která nabyla účinnosti dnem 1.5.2004. V důsledku Smlouvy o přistoupení ČR k EU se pak stala

součástí českého právního řádu také Smlouva o založení Evropského společenství, která má od 1.5.2004 na území ČR rovněž aplikační přednost před vnitrostátními zákony.

Vzhledem tedy k tomu, že žalobce žádal o přiznání důchodové dávky ode dne předcházejícímu vstupu ČR do EU, když ČR neměla v dané době uzavřenou žádnou smlouvu o sociálním zabezpečení se Švédskem, bylo třeba žádost žalobce o starobní důchod za dobu, před vstupem ČR do EU vyřídit podle českých právních předpisů, ke dni 1.5.2004 pak pro ČSSZ vyvstala však již povinnost vyřizovat důchodovou záležitost žalobce podle citovaného prováděcího nařízení.

Shrnutí a náklady řízení:

S ohledem na vyslovené závěry soud dospěl k závěru, že rozhodnutí č. I. i č. II. vydané dne 3.7.2009 jsou rozhodnutími, které jsou vydány v souladu se zákonem, žaloba žalobce tedy důvodná není a soud jí proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Soud pouze podotýká, že souhlasí také se stanoviskem ČSSZ, že pokud žalobce nechce, aby ČSSZ komunikovala se švédským nositelem pojištění, nezbylo by mu nic jiného, než vzít žádost o důchod z českého důchodového pojištění zpět.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, který důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, pokud jde však o žalovanou, která úspěch měla, náhrada nákladů řízení jí nepřísluší s ohledem na ust. § 60 odst. 2 s.ř.s., neboť dle tohoto zákonného ustanovení, ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně